

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ 6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

«Ό,τι αγνότατα ηθικό μπορεί να μας μάθει το παιγνίδι είναι τούτο»

Ο ανώτατος σκοπός του παιγνιδιού δεν είναι η νίκη παρά από ποιους δρόμους, με ποια προπόνηση, με τι πειθαρχία, ακολουθώντας αυστηρά τους νόμους του παιγνιδιού να μάχεσαι για τη νίκη».

« Δεν πρέπει να ντρέπεσαι πως νικήθηκες, πρέπει να ντρέπεσαι μονάχα, όταν έπαιξες κακά και γι' αυτό νικήθηκες, ή – κι αυτό είναι χειρότερο - πρέπει να ντρέπεσαι, όταν νίκησες παίζοντας κακά ή άτιμα.

Το fair play, να το ανώτατο χρέος (...)! Κάνε το χρέος σου αυτό και μη σε μέλλει για τίποτα άλλο. Αν πετύχεις, αν αποτύχεις, αυτό έχει μονάχα πρακτική, όχι ψυχική αξία. Έκαμες το χρέος σου, τι άλλη αμοιβή θες; Αν περιμένεις οποιαδήποτε αμοιβή, αν εργάζεσαι, για να ικανοποιείς όχι εσωτερικές σου επιταγές παρά για να πλερωθείς, είσαι μισθοφόρος- δεν είσαι λεύτερος πολεμιστής ».

ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ «Ταξιδεύοντας – Αγγλία»

Ένας από τους σκοπούς του Ολυμπισμού είναι αυτός της κοινωνικής ανάπτυξης του ατόμου. Ένας άλλος άξονας των γενικών σκοπών του, ο ηθικός. Σε τούτο τον άξονα εμπίπτουν όσα υπαινίσσεται ο Πλάτωνας στο «Μεναιδήμο»:

« Πάσα επιστήμη, χωριζόμενη αρετής, πανουργία ου σοφία φαίνεται»

Εννοούμε με αυτού του είδους την ανάπτυξη ότι το άτομο με τον αθλητισμό μπορεί και πρέπει να κατακτήσει άριστες διαπροσωπικές σχέσεις τόσο με τα μέλη της δικής του ομάδας όσο και με τα μέλη της αντίθετης ομάδας και, γενικά των αντιπάλων ομάδων, μέσω της εκτίμησης, της συνεργασίας και της αποδοχής της αμοιβαίας χρησιμότητάς τους. Ότι δηλαδή οι αντίπαλοι δεν μας χρειάζονται μόνο για να τους νικούμε και να προσθέτουμε πόντους στην αξία μας ή έπαθλα στις βιτρίνες μας. Οι αντίπαλοι(ορθότερα οι συναθλητές ή συμπαίκτες μας) βρίσκονται εκεί σαν η πρόκληση για άσκηση της ευγενικής άμιλλας.

Καταφαίνεται από αυτόν τον συλλογισμό ότι μέσω του αθλητισμού (ατομικού και ομαδικού) και των ποικίλων δραστηριοτήτων του, το άτομο προπονείται ψυχικά, όπως και σε άλλα μαθήματα ή περιστάσεις, **να αναπτύξει ή και να εμπεδώσει τις πιο ουσιαστικές ανθρώπινες αρετές**. Τέτοιες είναι η εσωτερική απελευθέρωση, η ευγενής άμιλλα, η τιμιότητα, η αυτοπειθαρχία, η αυτοσυγκράτηση, η αυτοκριτική, ο σεβασμός των κανόνων του παιγνιδιού και του συναγωνισμού και όλες, γενικά οι γνωστές αρετές που μνημήθηκαν από τον Πίνδαρο στις ωδές του, και τον Αριστοτέλη.

Η σωστή αγωγή πρέπει να είναι σύμφωνη με όσα ιδεώδη υπηρετεί το κίνημα ή το αθάνατο πνεύμα του Ολυμπισμού. Η διάδοση της Ολυμπιακής ιδέας αποτελεί τον ιδανικό στόχο των σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων. Η ιδέα αυτή αποβλέπει στη συνολική

καλλιέργεια της ανθρώπινης προσωπικότητας διαμέσου της σύμμετρης ανάπτυξης σώματος και πνεύματος, της ηθικής του τίμιου συναγωνισμού και της πολιτικής ακεραιότητας του ατόμου.

Αυτό το βαθύ νόημα των Αγώνων που εμπνεύστηκε ο ιδρυτής τους Πιέρ ντε Κουπερτέν από την αρχαία Ελλάδα δεν είναι τυχαίο. Το αγωνιστικό πνεύμα και το αθλητικό ιδανικό αποκτούν, πράγματι, για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία, καίρια θέση στην κοινωνική ζωή της Αρχαίας Ελλάδας.

Η γυμναστική και η άθληση δένονται με τη μουσική παιδεία του νέου, δηλαδή τη συνολική ψυχοπνευματική του καλλιέργεια. Κανένας δεν αντικρούει μια τέτοια παιδεία και η θρησκεία ακόμα, την καθιερώνει μέσα στα μεγάλα ιερά, όπου οι γυμνικοί και μουσικοί αγώνες τελούνται μπροστά στις χιλιάδες των πανελλήνων.

Αθλητές και θεατές γνωρίζουν πως η ώρα των αγώνων αποτελεί την κατάληξη μιας μακρόχρονης παιδείας, ενώ η νίκη αναδεικνύει την πολιτεία που κατόρθωσε να ετοιμάσει τους νικητές.

Αυτή η φυσική διάθεση του ανθρώπου να δοκιμάσει τις δυνάμεις του στάθηκε βέβαια το αρχικό κίνητρο για την αγωνιστική διάθεση των Ελλήνων. Όμως το ίδιο κίνητρο υπήρχε και σε άλλους λαούς που δεν μπόρεσαν ποτέ να φθάσουν στην ιδέα του αθλητισμού, όπως την εννοούσαν οι αρχαίοι Έλληνες. Δεν είναι δύσκολο να κατανοήσουμε **ότι η αθλητική ιδέα, όπως προβάλλει στους Ολυμπιακούς Αγώνες, προϋποθέτει την καταξίωση του ανθρώπου την πίστη στην ελευθερία του και στην αξία του, τη συνείδηση της ευθύνης του στον κόσμο και τέλος, στην παραδοχή της ισότιμης και δημοκρατικής συμμετοχής του στα κοινά.**

Η παγκόσμια συναδέλφωση των αθλητών, που κυριαρχεί και στους σύγχρονους Ολυμπιακούς Αγώνες, όπου έστω και για λίγο χρονικό διάστημα καταργούνται όλα τα σύνορα που χωρίζουν τους λαούς, όπου η γλώσσα, η φυλή και η θρησκεία δεν υψώνουν τους φραγμούς ανάμεσα στους ανθρώπους, όπου η κοινωνική θέση, ο υλικός πλούτος και η κρατική δύναμη δεν λογαριάζονται, όπου ο άνθρωπος γυμνός από καθετί άλλο αγωνίζεται με τους συναθρώπους του ειρηνικά, τίμια, για να κερδίσει την τιμή της νίκης, που μπορεί να ισχύει όχι για λίγες εβδομάδες αλλά παντοτινά. Όσοι έχουν ζήσει αυτό το γεγονός ελπίζουν και πιστεύουν ότι το Ολυμπιακό πνεύμα πορευόμενο στις αξίες του ωραίου, του μεγάλου και του αληθινού μπορεί να φωτίσει τον κόσμο ολόκληρο.

Από καθηγητές Φυσικής Αγωγής